

[Økonomiministeren.]

på, at forhåndslånene, der ydes nu her efter september og vinteren igennem, først kan komme på markedet til foråret, og det er jo rigtigt. Jeg tror ikke, man kan sige, hverken om der overhovedet kommer en sådan pukkel, eller hvor stor den i givet fald vil blive. Det vil nu for det første afhænge af, hvordan det går i vinterens løb med låneansøgninger, og det vil afhænge af, hvornår der vil være brug for disse penge, og i hvert fald er det jo en proces, der løber over en meget kort periode sammenlignet med den obligationsrationering, der har hobet en kø op gennem de 3-4 år, den har eksisteret, siden begyndelsen af 1965.

Så var der spørgsmålet, om der også i de sidste måneder har været andre købere på markedet end Nationalbanken. Nu har vi ikke tal længere frem end for oktober, men hvis vi regner med, at november har vist omtrent det samme billede som oktober med hensyn til udbuddet af obligationer, så får vi, at der i oktober og november i år tilsammen har været et udbud af obligationer, der er 1 milliard større, end det var i de samme 2 måneder i fjor. Nationalbanken har i oktober og november købt for $\frac{1}{2}$ milliard mere end i fjor. Nu er det første nominel værdi, og det andet er kursværdi, og det reducerer forskellen noget, men alligevel må der blive 300 mill. kr. eller så, som altså er udtryk for, hvad der ud over, hvad der skete i fjor, er købt af andre købere end Nationalbanken.

Så er der det med den aftale, som Nationalbanken og bankerne har indgået med hinanden. Hr. Lysholt Hansen gentog sin karakteristik — Ebberød Bank — og hr. Per Hækkerup var inde på, at det var da vist hen til kommoden og tilbavs igen. Nu er det jo ikke første gang, der er indgået aftaler mellem Nationalbanken og de private banker; det er jo sket ved den deponeeringsaftale, der blev indgået for nogle år siden. Jeg har ingen erindring om, men jeg indrømmer, jeg ikke var politiker dengang, jeg har ingen erindring om, at den daværende regering dengang karakteriserede den slags aftale med ord som dem, man nu bruger om den særlige tillægsaftale, der nu er indgået. Det tror jeg absolut ikke man gjorde. Man fandt formentlig dengang, at

det var en fornuftig måde at samarbejde mellem Nationalbank og banker på.

Hvad specielt angår det med, at bankerne skulle kunne få pengene tilbage igen ved en belåning, vil jeg gerne citere fra det, der offentligt er udsendt om denne aftale:

„Det er en forudsætning, at pengeinstitutterne ikke lader belåning af indlånbeviserne danne grundlag for udlån, men kun foretager belåning ved almindelige likviditetsstrømninger eller i tilfælde, hvor de enkelte pengeinstitutter kan påvise særligt tungtvejende grunde herfor.“

Det er altså slet og ret en sikkerhedsventil og aldeles ikke noget, man tænker sig skulle benyttes almindeligt, og derfor er karakteristikken ikke berettiget.

Til hr. Per Hækkerups bemærkninger om den økonomiske politik i almindelighed vil jeg gerne sige, at det var jo ikke sådan, at der i 1967 bare skete dette, at der kom et fald i den internationale konjunktur, og det skabte en vis arbejdsløshed gennem en vis afdæmpning af vor eksportstigning. Der skete jo også det, at man som følge af den indflydelse, det havde på hele vor betalingsbalancesituation i fjor, strammede både finanspolitisk og pengepolitisk, og det har vel også haft en virkning på beskæftigelses-situationen. Og dér vil jeg da gerne sige, at vi er stadig i den situation, at vi er nødt til at tage hensyn af samme art, som den daværende regering tog i fjor til vort forhold til udlandet. Vi er det stadig. Devalueringen har gavnet vor industrieksport, det er rigtigt, men den har samtidig gennem forringelsen af bytteforholdet, som vi før har talt om, betydet, at vor import i værdi er blevet en hel del dyrere end før, og derfor er forbedringen af selve handelsbalancen beskednen, og forbedringen af betalingsbalancen kommer væsentligt på de andre poster.

Jeg tror, at den politik, der har været ført, som klart har vedkendt sig det ansvar, vi havde for at forsøge tilvejebragt balance i vor økonomi ved en fornøden stigning på eksportsiden og en bedre betalingsbalance, har haft betydning for den absolutte ro, der har hersket omkring den danske krone ude omkring i verden i de sidste bevægede uger, og jeg vil gerne sige helt klart for mit vedkommende, at jeg accepterer ikke en politik,